

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

(Μ ὖ Θ ο ς)

Μιὰ φορὰ στὲς ἀρχές του κόσμου, στὴν πρώτην πλάστη, ο φθόνος μὲ τὴν κακία τάχαν σμίζη εἶχαν γίνη ταῖρι.

Μέ καιρὸ ἀπόχτησαν κι' ἔνα παιδὶ θηλυκό. Τὸ παιδὶ τους σὰν κοπέλλα ἥθελε χάδια, περιποίηση, μαθήματα. Αὐτὰ ὅμως οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἤξεραν· ο φθόνος μὲ τὸ ταῖρι του εἶχαν ἄλλες σκοτοῦρες καὶ δουλιές.

Λίγο καιρὸ τὴ βάσταξαν γιὰ παιδὶ τους· ὕστερα τὴν ἔρριξαν στοὺς πέντε δρόμους.

Ἡ Καλωσύνη καθὼς, ἐπήγαινε τὸ δρόμο της, τὴν εὔρηκε· εἰδὲ τὴν ὄρφανη της καὶ τὴ λυπήθηκε.

— "Ἄσ τὴν κάμω ψυχοπαῖδι, εἰπεν, καὶ τὴν ἐπήρεν κοντά της, στὸ σπίτι της.

Ἡ κοπέλλα αὐξαίνε μὲ χάδια, μὲ χάρες καὶ φι-

λιά· ὅ, τι ποθοῦσεν ἡ καρδιά της τὸ εἶχεν ἀπὸ τὴν Καλωσύνη· εἶταν εὐτυχισμένο θηλυκό. Τοῦ φθόνου τὸ παιδὶ καὶ τῆς κακίας μέρα τὴ μέρα αὔξαινε κι' ὄμορφες· εἶχε γίνη κοπέλλα τῆς παντριᾶς...

Μιὰ μέρα ἡ Καλωσύνη εἶχε χάση τὸ ψυχοπαῖδι της· τῆς εἶχε φύγη κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἐπερίμενε μέρες κι' ἔδημοπάδες μὰ δὲν ἐφαίνονταν· τῆς εἶχε φύγη μ' ὅλα τὰ χαρίσματα... μὲ δύορφικα καὶ ζωὴ, μὲ νεάτα καὶ πλούτικα.

Μιὰ μέρα ἡ Καλωσύνη τὴν εἶδε νὰ περήσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της· τὴν ἔκραξε, μ' αὐτὴ οὔτε γύρισε νὰ τὴν κυτάξῃ· ἀκόμη ἐφοροῦσε τὰ χαρίσματα τῆς Καλωσύνης... τὴν παλιά της μάνα εἶχε λησμονήση.

Ἡ Καλωσύνη ἀπὸ τότες πολλές φορές τὴ συγάντησε στὸ δρόμον της καὶ πάντα εἶταν ἡ ἴδια· τὰ καλὰ ποὺ τῆς εἶχε κάμη δὲν ἐθυμιόνταν κι' οὔτε στὴ γνώμη τάχε.

ΚΕΡΚΥΡΑ (*Ποταμὸς*)

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στὴν *

Σύ, ποὺ ἔχεις κάλλην γιὰ προικιὰ καὶ χάρες γι' ἀντιπροϊκια,
Γιὰ νὰ πατῆς νάνθιζουνε τάναδροσα χαλίκια,

Καὶ ποὺ γιὰ μὲ μονάχα

"Ησκιον βαρὺν ἐσκόρπισε θανάτου ἡ δύορφιά σου,

"Ακουσε κάτι ποὺ θὰ πῶ, γερτὸς 'στὰ γόνατά σου,

'Σὰν παραμύθι τάχα:

Τῆς λίμνης ἡ Νεράϊδα, ξωθιὰ μαρμαροστήθα,

Ποῖγχε τῆς μαύρης κόλαστις 'στὰ μαῦρα μάτια σπίθα,

Γυναίκεια ρούχα ἐντύθη·

Περογῆ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ύγρο, ποὺ τραγουδάει ὁ γκιώνης

Καί, σὰν ἐσὲ πεντάμορφη . . . 'Αγάπη μου, θυμώνεις;

Τὸ λέει τὸ παραμύθι . . .

Τὴν κοίνη τοῦ χωριοῦ καὶ κάθησε, κι' ἀρχίζει

Τὰ ὄλόσγυρά της νὰ τραβᾶ μαλλιὰ καὶ νὰ ξεσχίζει

Τὸ κρινομάγουλό της,

Καὶ κλαίει τὸν ἀρραβῶνα της, πῶς ἔπεσε καὶ ἐχάθη

Στοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀνήλιαγα καὶ στοιχειωμένα βάθη,

Καὶ τρέμει τὸ γονιό της.

Περνοῦν διαβάτες γνωστικοὶ τὴν βλέπουν καὶ τραβοῦνε

Κἄπου μὲ δυὸ γλυκόλογα τῆς ζαχαρογελοῦνε,

Κι' ἀπεδῶ πᾶνε κι' ἄλλοι . . .

Περνά κι' ὁ νιὸς Τραγουδιστής, μοναχογυιὸς τῆς χήρας,
Κοιλάρφανο χλωμὸ παιδί, ποῦχε προικιὸ τῆς μοίρας

Μόνου καρδιὰ μεγάλη.

— « Δὲ βγαίνει ἡ λύπη ὅτα βουνὰ οὐδ' ἀπ' τὴν γῆ φυτρώνει
Μὲς στῶν ἀνθρώπων τὶς καρδιὲς ἐγράψῃ νὰ γιζώνῃ.

Ως ποὺ νὰ υποῦν στὸ χῶμα,

Μόνου στὰ μάτια σου τὰ δυὸ τὰ δάκρυα δὲν πρέπουν
Ἀθόλωτα τριγύρω σου πάντ' ἄνοιξη ἀς βλέπουν

Κι' ἀς σοῦ γελάει τὸ στόμα.

Λαμπάδα ἐμπρὸς στὰ κάλλη σου καὶ τὴν ζωὴν μου ἀνάβω,
Πάρε με πάντα κ' ἔχε με τῆς ὄμορφιᾶς σου σκλάβο

Καὶ δοῦλο τῆς Ἀγάπης,

Τὸν ἀραβῶνα πόχασες — κι' ἀς εἶναι κι' ἄλλου — βγάζω,
Στὰ στοιχειωμένα τὰ νερά, ἀν εἶναι, δὲν τρομάζω

« Ή δράκος ἢ ἀράπης! »

Δὲν τῷπε, δὲν τάποσωσε, τὸν δένει ἀπὸ τὴν μέσην

Καὶ στὸ πηγάδι τὸ βαθὺ . . . Πές μου, Κεοά, σ' ἀρέσει,

« Ή ώς ἐδῶ νὰ μείνω;

Βλέπω τὸν ὕπνο μήνυμα στὰ μάτια σου νὰ στέλλῃ,

Μήν τονε διώχτης πιότερο τί τάχα νὰ σὲ μέλῃ

Γιὰ μένα ἢ γιὰ κεῖνο;

« Ας πέσῃ ὁ πλάνος μάγεμα στὰ ματοβλέφαρά σου,

Τὸν ναναρίζω ἐγὼ γλυκά, γερτὸς στὰ γόνατά σου,

« Αγάπη μου κοιμήσου! »

Σ' ὅσους πονοῦν παρηγοριὰ ὅποιος πονεῖ ἀς στάξῃ,

Γιὰ σένα ἀς μὴν ἐλθῇ σκιὰ τοῦ πόνου νὰ ταράξῃ

Τόνειρο τὸ βαθύ σου!

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

Μυθιστορία H. ARDEL.

(Συνέχεια σελ. 205 Α' περιόδου)*.

— Φοβοῦμαι, Λίλιαν, μήπως ἐνθουσιάζεσκι περιστέρων τοῦ πρέποντος διὰ τὸν α. Νωρῆ, η ἵσως δὲν ἔξιζε νὰ ἐλκύσῃ τόσον τὴν προσοχὴν σου. Ξείρεις, οἱ Γάλλοι εἰναι ἐλαφροί, θυμούχοι τὰ νόστιμα τὰ πρόσωπα — καὶ σὺ εἶσαι πολὺ νόστιμη! Λίλιαν — προγραμματικῶς ὅμως, καμίαν σπουδαιότητα μὴν δώσῃς εἰς τὰς προθέσεις των περιποιήσεις, φράσεις ἀ! φράσεις προπάντων, σ' αὐτές δὲν εἶναι καθόλου φειδωλοὶ βέ-

ζικοί. Επειτά ὅμως ὅταν μᾶς νομίσουν πλέον ιδικάς των, ὑποκλίνονται χαριέστατα ἐμπρός μας, καὶ... γιαίρετε!

« Ολ' αὐτὰ ἡ Enid τὰ ἔλεγε προπάντων ἀπὸ τὴν ἀσυλλόγιστη κακογλωσσία της. Ἐλυπήθη ὅμως διὰ τὰ λόγιά της ὅταν εἶδε τὴν Λίλιαν ν' ἀλλάζῃ γρῶμα, ἐνῶ ἔσφιγγε τὰ γείλη της μ' ἔνα σπασμὸν ὄδύνης. Καὶ ἔβιάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ:

— Λίλιαν, ἀγαπητή, συγχώρησέ με. Σὲ βασανίζω, ἀλλὰ δὲν σημαίνουν δὰ τίποτε οἱ ἀστεῖσμοι μου, μὴ δίδῃς προσοχήν!

Μίαν φοράν ἀκόμη ἡ Λίλιαν ἐκούνησε τὴν κεφαλήν.

— Δέν μ' ἀρέσῃ ν' ἀκούω νὰ ὄμιλοιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τὸν... α. Νωρῆ — θὰ ἔλεγες ὅτι τόνομα καὶ τὸ ἔκπιε τὰ γείλη της — ξένωσ οἴτι καμίαν ἀρορητὴν δὲν ἔχει νὰ ἐνδιαφέρεται ἀληθινὰ μ' ἐμένα.

* Βλέπε ὅρους συνδρομῆς. (Σ. Δ).